

Araştırma Makalesi
Gönderim Tarihi: 27.09.2021
Kabul Tarihi: 28.10.2021
Yazıt Kùltür Bilimleri Dergisi, 2021, 1(2): 253-269

Research Article
Received Date : 27.09.2021
Accepted Date: 28.10.2021
DOI Number: 10.29228/yazitdergisi.52768

İKİ TÜR ARASINDA BİR GARİP ORHAN VELİ*

An Odd Orhan Veli Between Two Genres

Ali KARAHAN**

ÖZ

Ortak özellikler gösteren metin sınıflarına tür denir. Başlangıçtan itibaren edebî türler değişim gösterir, kuralları esner ve birbirleriyle etkileşim içerisine girer. Böylece türlerin değişmez gözüyle bakılan her kuralının değişebileceği, geleneksel türlerden yola çıkarak yeni türlerin oluşabileceği veya türlerin birbirlerinden faydalanabileceği yaklaşımları türler arası ilişkileri bir inceleme ve araştırma alanı olarak doğurur. Özellikle şiirin diğer edebî türlerle kurduğu bağ onu bir etkileşim ağının içine sokar. Diğer türler şiirin sunduğu sezgi ve imge zenginliklerinden yararlanır. Hikâye ise edebî tür olmanın ötesinde bütün sanatsal faaliyetlerin arkasında var olan bir unsurdur. Şiir türü hikâyenin ögesi olan tahkiyeden yararlanabilir. Yazarların farklı edebî türlerde yazdığı eserleri benzer duyuş biçimi etrafında şekillenir. Eserler farklı edebî türlerde kaleme alınsa da eserlerdeki benzer izlek ve motiflerin varlığı aralarında bir bağlantı olduğunu gösterir. Hem şiir hem hikâye türünde eser vermiş olan Orhan Veli Kanık'ın eserlerinde türler arası bir ilişki söz konusudur. Şiir ve hikâyelerde ortak temaların yanında, yazarın hayatı algılayış biçiminden doğan benzerlikler de dikkati çeker. Orhan Veli'nin edebî birikiminin sonucu olan eserler türleri farklı olsa da bir bütünün parçalarıdır. Şiir ve hikâyelerin arasında etkileşim oluşturulan öğelerden biri de yazarın yaşam öyküsüdür. Ortak olan bütün bu durumlar Orhan Veli'nin şiir ve hikâyelerini türler arası ilişkiler açısından incelenmesini mümkün kılar.

Anahtar Sözcükler: şiir, hikâye, tür, türler arası ilişkiler, Orhan Veli Kanık.

ABSTRACT

Genre means texts classes that indicated common features. Since the beginning, literary genres have shown changes, have stretched, the rules and have interacted with each other. In this way, the idea of unchangeable rules could change and we could build a new genre based upon traditional genres or approach to new genres can benefit each other, has been brought about intergenre relations an area of study and research. Especially, bond that poem established with other literary genres covers it into interaction network with different genres. Other genres benefit from the richness of poems of which offer intuition and

* Bu makalenin "Giriş" bölümünde ve inceleme yönteminde yazar tarafından daha önce hazırlanan *Cahit Sıtkı Tarancı'nın Şiir ve Hikâyelerinde Türlerarası İlişkiler* (Karahan, 2019) başlıklı tezden yararlanılmıştır.

** Doktora Öğrencisi. İstanbul Medeniyet Üniversitesi, Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalı, İstanbul/TÜRKİYE. E-posta: alikarahann@yandex.com. ORCID: 0000-0002-5199-7272.

image. The story, on the other hand, is an element that exists behind all artistic activities beyond being a literary genre. The story genre might benefit from narrating. Different works of writers in particular genres gather around the same manner of feeling. Although the works are written in different literary genres, the existence of the same themes and motifs in the works shows that there is a connection between them. In the works of Orhan Veli, who has given works both in poem and story, we can find intergenre relations. Besides common themes in the story and poem, The similarities arising from the author's way of perceiving life also draw attention. Although Orhan Veli has works in different genres, his works that result from his literary accumulation are parts of the whole. One of the elements that create interaction between poems and stories is the life story of the author. All these conditions in common make possible to research Orhan Veli's poem and story on the ground of intergenre relationship.

Keywords: poem, story, genre, intergenre relations, Orhan Veli Kanık.

Giriş

Edebiyatı sınıflandıran, yapıtlar arasındaki ortak biçim ve konulardan yola çıkarak oluşturulan tiplere tür denir. Tür, bir yapıtı diğer yapıtlardan konu, şekil ve teknik unsurlar açısından ayıran ve yapıtları da kendi aralarında kümelenen bir kurallar birleşimidir. Jacques Derrida bu konuda "Tür sözcüğü sesletilir sesletilmez, iştilir iştilmez, kavranmaya çalışılır çalışılmaz, bir sınır çizilir. Ve bir sınır kurulduğunda normlar ve yasaklamalar çok uzakta değildir: 'Yap', 'Yapma', der 'tür', bu tür sözcüğü, figürü, sesi ya da tür yasası." diyerek tür kavramını kuralcılık üzerinden açıklamaya çalışır (2010: 242-243). Tür, okurun metni anlayıp yorumlamasına yardımcı olurken; okur ve yazar arasında sözleşme özelliği de gösterir (Dirlikyapan, 2018: 30-31).

Jale Parla da türü edebî yapıtlar için bir gereklilik olarak görür. Yazarı tarafından kaleme alınan her edebî ürün mutlaka herhangi bir edebî türün içine dâhil olur. Diğer bir deyişle her edebî eser diğer edebî eserlerle ortak yanlar taşıdığı için onlarla aynı sınıflandırmaya tabi tutulur:

En geniş ve gevşek tanımıyla yazın türleri yazma biçimleridir. Her edebi metin en az bir edebi tür içinde yer almak zorundadır. Örneğin çok sıradan bir soruyu ve bu sorunun yanıtını düşünelim: 'Ne okuyorsun?' sorusuna, 'roman', 'şiir', ya da 'öykü' gibi yanıtlar alırız. Ya da bu yanıtın başına 'çok değişik' ifadesini ekleyerek, 'çok değişik bir roman' deriz. Bunu dediğimiz anda, okuduğumuz metni bir tür içine yerleştirmiş oluruz (Parla, 2018: 26).

Edebî türler, ilk eserlerin ortaya çıktığı günden itibaren devamlı bir dönüşüm içindedir. Şiir ve düzyazı olarak şekil özelliklerine dayanarak ayrılan edebî türlerin kurallarında esnemeler olur. Katı kuralların değişmesiyle türler kendi aralarında da yakınlaşır ve etkileşime girer. Bu yolla artık türler sadece şekil olarak çeşitlenmez, dil ve üsluba dönük farklılıklarla yeni türler ortaya çıkar. Edebî

türlerin meleleşmesine ve yeni türlerin ortaya çıkmasına sebep olan iki edebî tür arasındaki ilişki “türler arası ilişki”dir (Narlı, 2014: 80).

Yeni bir tür, türlerin karışımından ya da toplamından ortaya çıkabilir. Türlerin kendi normlarından sapmaların meydana gelmesiyle türlerde çeşitlenme başlar. Özellikle XX. yüzyılda bu değişimler artar. Türlerin değişmez görülen kuraları esnemeye başlar. Böylece türlerin arasındaki bağlantılar çoğalır ve bu bağlantılar başkalaşımaları doğurur. Oluşan geçişkenlikle türlerin birbirlerinden faydalanabileceği görüşü öne çıkar. Örneğin; roman türünün kökeninde yer alan romanslar, şövalyelerin serüvenlerini ve aşklarını tahkiyeli şiirler olarak aktarır (Tonguç, 1988: 65). Arka planında bir hikâyenin bulunması ve bunu şiir formuyla vermesi romansın şiir ve hikâye türleri arasında bir etkileşimle var olduğunu kanıtlar. Düzyazı ve şiirin birlikteliğinden doğan romans daha sonraki çağlarda tamamen düzyazıya yaslanarak roman türüne evrilir. Bu nedenle romanın kökeninde türler arası ilişkilerin olduğundan bahsedilebilir.

Derrida, metni “farklılık gösteren bir ağ, kendi dışında bir şeye, diğer farklılık gösteren izlere sonsuz bir şekilde atıfta bulunan izlerin bir dokusu” olarak tarif eder (Dillon, 2018: 111). Doğal olarak metin türü ne olursa olsun bir etkilenme ağı içerisinde oluşur. Bu da farklı türlerden yazılsa da metinleri türler arası ilişkiler içerisinde sokar.

Bir yazarın varlığı algılayış biçiminin izlerini taşıyan eserlerin türü ne olursa olsun yakınlık gösterir. Bu nedenle türler arası ilişkiler, yazarların farklı türlerde yazdığı eserlerini incelemeyi kolaylaştırırken o yazarın edebî kişiliğini de bütün olarak ele almaya yarar. Yazar veya şairlerin ürettikleri edebî eserleri bütünlük içinde irdelemeyi öneren Mehmet Kaplan bu konuda şunları söyler:

Şahsiyet bir bütün olduğuna göre, onun elinden çıkan her eserde onun damgasını bulmak mümkündür.(...) Edebi eser bir bütündür. O, bir müellifin davranış tarzının ifadesidir. Teferruat, bütünün emrindedir ve sanatkarın şahsiyeti ile yakından ilgilidir. (...) Edibin kâinat, hayat, cemiyet, tabiat ve insan karşısında almış olduğu hususi tavırdan hareket etmek ve teferruatından daima ona varmak lazım gelir (1997: 9-10).

Yazarlar herhangi bir edebî türde değindiği konuyu farklı bir edebî türde tekrar ele alabilir. Benzer duyuş biçimiyle işlenen konu farklı edebî türleri yakınlaştıracaktır. Aynı edebî türlerdeki eserlerin birbirleriyle bağlantıları üzerinden incelenmesiyle yazarın edebî tutumu bütünlük içinde ortaya konmuş olur. “İlk yazılan sonradan yazılanın kaynağıdır. Yazar her yazdığı eserle birlikte hayatının halkalarını birleştirir, okuyucu şiir ve öyküleri okuduktan sonra yazarın hayatının dönemlerini de bütün olarak öğrenmiş olur.”(Uygur, 2005: 90). Örneğin; Cahit Sıtkı Tarancı'nun kaleme aldığı şiir ve hikâyeler yazarın kişisel serüvenini ve

sanat birikimini barındırır. Bu da yazarın eserlerini türler arası ilişkiler açısından incelenebilir hale getirir.¹

Birden fazla türde eser veren yazarlar kendi duyuş tarzlarını türü ne olursa olsun bütün yapıtlarına hâkim kılar. Farklı formlarda beliren ortak duyuş iki türü birbirine yaklaştırabilir. Ortak tema, imgeler, üslup ve duyuş tarzıyla yazılan metinler türler arası bir yaklaşım içerisine girer. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Yaz Yağmuru" hikâyesiyle "Yağmur" ve "Her Şey Yerli Yerinde" başlıklı şiirleri arasında bu türden bir bağlantı söz konusudur (Doğan, 2014: 100). Özellikle şiir ve hikâye türlerini birbirine yaklaştıran bu anlayışı, her iki türde de eser vermiş olan Ahmet Hamdi Tanpınar şu sözleriyle değerlendirir:

Şiir, söylemekten ziyade bir susma işidir. İşte o sustuğum şeyleri hikâye ve romanlarımda anlatırım. Onun için mümkün olduğu kadar kapalı âlemler olmasını istediğim şiirlerimin ana hatlarını roman ve hikâyelerim verir. Mafih roman anlayışım da şiir anlayışımın da fazla ayrılmaz. Şiirde dolayısıyla kendimin, hikâye ve romanlarımda kendimle beraber mümkün olduğu kadar hayatın ve insanların -benden başkalarının- peşindeyim. Yahut başkalarına ait zamanın peşinde (Kaplan, 1983: 259-260).

Özellikle şiir türü diğer edebî türlerle kurduğu ilişkiyle etkileşim ağının göbeğinde yer alır. Şiirin sunduğu anlatım ve sezgi zenginlikleri diğer edebî türler için faydalanılacak birer öge hâlini alır. Böylece edebî türlerde şiir merkezli bir alışveriş ağı ortaya çıkar (Sağlık, 2001: 350). İçlerinde şiirsellik barındıran türlerle şiir arasında bazı ortak özellikler oluşur. Yazarlar alışılmışın dışında, yoğun, şaşırtıcı ve çok boyutlu bir dil kullanmak ister. İlk bakıldığında zıtlık oluşturan sözcükler ve söz öbekleri bir arada yer alır. Şiir dışındaki edebî türler bu yanlarıyla şiirin bazı unsurlarını içermiş olur (Erden, 2000: 5).

Diğer edebî türlerin şiirden faydalandığı kadar şiir diğer edebî türlerden faydalanmaz. Şaban Sağlık bu durumu, şiiri her gruba kan veren fakat başka gruplardan kan alamayan "0 Rh+" kan grubuna benzeterek açıklar. Şiirin olduğu yerde yüceltme ve güzelleme söz konusudur. "Şiir gibi hikâye" ya da "şiir gibi roman" benzetmeleri buna örnek olabilir. Şiir türü hangi türle münasebete girerse o türü yüceltir (Sağlık, 2008: 66).

J. Derrida "Bir metin herhangi bir türe ait değildir, her metin bir ya da birkaç türe katılır." diyerek edebî eserin birden fazla türün özelliklerini kendinde toplayabileceğini anlatır (2010: 249). Her yazınsal metnin bir çeşit türler arasılıkla oluşması şiirde hikâye hikâyede şiir unsurlarının olabileceğini gösterir

Modern hikâye ne anlatıldığından ziyade nasıl anlatıldığıyla ilgilenir ve bu yönüyle geleneksel hikâyeden ayrılır. Biçim özelliklerinin öne çıktığı modern

¹ Detaylı bilgi için bk. (Karahana, 2019).

hikâye farklı okumalara ve anlamlandırmalara müsaittir (Çıraklı, 2015: 19). Bu da modern hikâyenin tıpkı şiir gibi çoklu okumaya ve anlamlandırmaya uygunluğuna işarettir. Şiirin hikâyeyi etkisi altına alması ve bu iki tür arasındaki bağlantılar hikâye türünü çok katmalı bir anlam yoğunluğuna eriştirebilir.

Hikâyenin kısalığı ve olayları romana nazaran daha az kelimeyle kurgulaması bu türün örtük anlam derecesini artırır. Böylece katmanlı bir dil kullanan hikâye türü şiirin etki alanına girerek ondan faydalanır. Bu da bizi hikâye türündeki şiirsel söylemden bahsetmeye iter (Sağlık, 2007: 53). Şiirsel anlatımın güçlü bir şekilde bulunduğu hikâyelerde ayrıntılar tesadüfî değildir. Anlatı içinde belirtilen bir kişi, yer veya olay daha sonra gelecek olan bir durumun habercisi ya da açıklayıcısı konumdadır (Sağlık, 2008: 64).

Hikâye türünün kısalığı yazarın yoğun bir anlatımı tercih etmesine sebep olur. Bu da şiirde mevcut bir durumdur. Şiir ve hikâye daha az kelimeyle kesif bir anlatım barındırır. Miller ve Stone hikâyenin üç önemli unsurunun yoğunluk, kısalık ve birlik olduğunu belirterek; yoğunluk unsurunun hikâyeyi şiire yaklaştıran en önemli işaret olduğunu söyler (Sağlık, 2007: 67).

Birinci tekil şahısla yazılan hikâyelerde anlatıcının ses tonu şiire özel olan kişisel ses tonuna benzer ve hikâyeyi anlatım olarak şiire yakınlıştırır (Erden, 2000: 70). Şiir “ben” vurgusunun yapıldığı bir türdür. İç konuşmanın yoğun kullanıldığı hikâyeler şiirin bu özelliğini barındırır. Borges bu gerçeği şu sözlerle dile getirir: “Şiir de hikâye de iç dökmektir. Farklı şekillerde okunabilecek doğaçlamalardır. Türler arasındaki fark içeriğe ilişkin değildir ama eseri ne şekilde okuyacağımızı değiştirir. Bilginin veya mantığın değil bu hissini ardına düşmeliyiz.” (Burgin, 2009: 229).

Anlatmaktan ziyade sezdirmeye dayanan bir tür olan şiir, kısalığı, özlüğü ve öyküleme özelliklerinin azlığı nedeniyle arkasındaki anlatıyı gizler (Çıraklı, 2015: 155). Şiirin imgesel kurgusu aktardığı hikâyenin unsurudur. İmge, mecaz ve eğretileme gibi unsurlar öykülemenin bir parçası haline gelir. Şiir kendine has özellikleriyle ardında bir anlatı barındırır (Çıraklı, 2015: 171).

Şiir türü hikâyenin bir ögesi olan anlatmadan/tahkiyeden faydalanabilir. Fakat şiirin salt olayın anlatımını içermesi öz yapısını bozar. Şiirin bu şekilde salt tahkiye barındırmasına olumlu bakılmaz. Ama şiirin estetik unsurları olan sembol, imge veya mazmun yoluyla tahkiye edilen bir olay şiirin konusu haline gelebilir. Bu da hikâyenin anlatım imkânlarını şiirde atmosfer yaratmak için birer araç haline getirir. “Zaten bir şiir heyecan yaratmak için olay ve durumdan yararlanmaz da ne yapar?” (Doğan, 2000: 137).

Julia Kristeva’nın “Şiirde ben hikâye, roman, oyun öğelerinden yararlanıyorum.” sözlerini Edip Cansever şöyle değerlendirmiştir: “Olabilir, çok haklıdır. Çünkü bu uygunlaştırma, değiştirme ve dönüştürüm işleminden geçirilmesi ko-

şuluyla, şiirde yeniden üretim ve metinler arası ilişki bağlamında, roman, çeviri, gazete yazıları gibi metinlerden yararlanmak mümkündür.” (Sağlık, 2001: 138). Turgut Uyar ise “...öykü yazmayı beceremediğimden, beni etkileyen bazı durumları, duyguları şiir diliyle yazdım. Yani şiirle öykü yazdım.” diyerek şiirde hikâye tekniklerini kullandığını ve bu iki tür arasındaki bağlantıyı açıklamaya çalışır (2009: 533). Şiir türünde öyküleme tekniğı kullanılarak herhangi bir olay, kişı, durum şiirin yapısı içine gizlenebilir. Şair kaleme aldığı şiirin içinde herhangi bir olayı, kişiyi veya durumu öykülemiş olur (Tosun, 2004: 72).

1. Ortak Yönleriyle Şair ve Hikâyecı Orhan Veli Kanık

Cumhuriyet devri Türk şiirinde önemli değışim aşamalarından biri sayılan Garip Akımının kurucu isimlerinden olan Orhan Veli Kanık, biçim, kafiye ve uyak gibi temel unsurları şiirden uzaklaştırıp, anlamı önceleyen bir anlayış benimser. Şiir dilini halkın anlayacağı seviyeye çeken, sıradan insanı ve onun yaşam serüvenini şiirin meselesi yapan Orhan Veli, aynı zamanda mizahı da imkân olarak kullanır. Şiirlerinde anlaşılır bir dille yüzeysel görülen anlam, aslında derinlikli bir ifade gücüne sahiptir. “Bir şiir şüphesiz sadece bir hikâye değildir. Ama başka başka, birbirine uzak gerçekleri, yaşamları bir soyutlama prizmasından geçirerek vermiyorsa, yani arada boşluklar bıraksa bile birbirine bağlı oldukları ilk bakışta görülecek yaşantıları anlatıyorsa hikâyeye çok yaklaşmış olur.” diyen Behçet Necatigil’in (2006: 185) şiir türünde hikâyeden izler bulunabileceğini kastettiğı sözlerinden, hikâyenin sadece düzyazıyla yazılmadığı anlaşılır. Şiir formunun içerisinde de hikâyeler bulunabilir. Bu durum Orhan Veli Kanık’ın şiirleri için de geçerlidir (Aydın, 2011: 42).

Hakan Sazyek’e göre (2006: 303), Orhan Veli Kanık şiirlerini “Bir şairin izlenimlerinden çok, bir anlatıcının gözlemleri”ne dayanarak yazar. Şiirler dışı dönük bir bakış açısını barındırır. Özellikle şairin sıradan halk tabakasından insanların yaşamlarını konu edinmesi sonucunda doğan bu üslup, onun şiirlerinde hikâyeden izler doğmasına sebep olur. Hikâye ve şiir türlerinin geçişkenliğı Orhan Veli’nin eserlerinde söz konusudur.

Şair hikâyecilerimizden olan Orhan Veli Kanık, sıradan insanın yoksulluğı ve sınıf eşitsizliğı gibi konuları hikâye türünde kaleme aldığı ve muhtelif dergilerde yayımladığı eserlerinde de işler. “Toplumcu Gerçekçi” tavidan farklı olarak sade, imgesiz bir dil kullanan Kanık, aynı zamanda toplumsal sorunlara mizahî üslupla yaklaşmayı bilir. Kanık’ın hikâyeleri 1947-1950 yılları arasında *Yaprak* ve *Seçilmiş Hikâyeler* dergilerinde ve *Tanın* gazetesinde yayımlanır. Hikâyeler, Yapı Kredi Yayınları tarafından *Hoşgör Köftecisi* ismiyle 2012 yılında kitaplaştırılır. Kitapta altı telif bir tane de William Saroyan’dan yapılan çeviri hikâye bulunmaktadır.

Hikâyeci Orhan Veli'nin metinleri, onun şiir anlayışından izler taşır. Yalın ve anlaşılır dili olmasına rağmen derin anlam içeren üslubu hikâyelerinde de göze çarpar. Gündelik yaşam içerisinde, geçim galesiyle meşgul sıradan insan, şiirlerinde olduğu gibi hikâyelerinde de temeli oluşturur. Okurla sohbet eder rahatlıkta bir üslupla hikâyelerini kaleme alan Kanık, sınıfsal farklılıkları ve eşitsizliği oluşturan mevcut düzene eleştirilerini alaycı üslubuyla dile getirir.

Hikâyelerinde şiirleriyle ortak olarak sosyal eleştiri, yaşam ve deniz tutkusu, kadın, sıradan insan, aşk, yoksulluk, çocukluk gibi temalar kullanır. Bunların yanında yine şiirleriyle ortak olarak İstanbul, meyhane ve lokantalar, sokaklar kullanılan bazı mekânlardır. Genelde ben anlatıcıyla yazılan hikâyeler bu yönüyle de şiire yakınlaşır. Çünkü şiirin esası ben öznesidir. Bazı hikâyelerinde ise o dönemin şiir tartışmalarını ve Garip Akımına yöneltilen eleştirileri ele alır ve adeta bu eleştirilere cevap verir. Yazdığı hikâyelerle edebî yanını tamamlayan Kanık'ın eserlerinde kendi biyografisinden izler bulmakta mümkündür. Özellikle şiir ve hikâyelerde geçen mekânlar Orhan Veli'nin gündelik yaşamını sürdürdüğü yerlerdir. Hikâyelerinde çoğunlukla şairin gözlemleri öne çıkar. Hatta "İşsizlik" adlı hikâyesinin kahramanlarından biri bizzat kendisidir. Biyografik bütünlük içerisinde de şiir ve hikâyeler yakınlaşır. Hikâyeler neden-sonuç ilişkisi dışında, tam bir olay örgüsü olmayan, duruma yönelmiş kurgulardır. Durum hikâyesi olmaları nedeniyle de şiire yakınlık gösterirler. Şairin yaşamı kavrayış tarzı ve Garip akımının dünya algısı şiir ve hikâyeler arasında bağlantı kuran diğer etkenlerdir. Bu durum her iki türdeki eserleri birlikte okumayı mümkün kılar.

2. Orhan Veli Kanık'ın Şiir ve Hikâyelerinde Türler Arası İlişkiler

"Hoşgör Köftecisi" hikâyesi bir balıkçı meyhanesinde geçer. Hikâyede anlatıcı, kurgunun geçtiği meyhanede tanıştığı insanların hayatlarını gözlemler. Bu gözlemlerin hikâye haline gelmesiyle yazar, namusuyla çalışan insanlara özlemini dile getirir. Herhangi bir zaman unsuru bulunmayan hikâyede, mekân da kapalı olmasına rağmen mutlu olunan bir yerdir:

Size bu yazımda üç masalı **bir balıkçı meyhanesinde gördüğüm bir dünyadan** bahsedeceğim (Kanık, 2019: 9).

Hikâyede geçen benzer bir mekân, şairin "Oktay'a Mektuplar" şiirinde de vardır. Macar Lokantası olarak şiirde isimlendirilen bu yer bir meyhanedir. Burada da şair sıradan halkın arasındadır ve onları gözlemler. Kanık'ın şiirde bir mektup yazdığından bahsetmesi de onun şiirlerinin düzyazıyla bağını anlatır niteliktedir. Arkasını bir olaya yaslayan şiirde, Orhan Veli Kanık'ın diğer şiirlerinde olduğu gibi tahkiye etme/öyküleme yöntemi dikkat çeker. Şairin/yazarın özellikle şiirlerinde hem kendi hikâyelerinin izleri vardır hem de hikâye türünün başat yöntemi olan tahkiye etme/öyküleme kullanılır. "Oktay'a Mektuplar" şiirinde de "Hoşgör Köftecisi" hikâyesiyle benzer bir mekânın yer almasından öte benzer

olaylar ve kişiler de yer alır. Her iki eserde de şair özne ya da anlatıcı bir meyhanede başından geçenleri dile getirir. Aynı zamanda her iki eserin kişileri arasında meyhanede/lokantada içki içen sarhoş insanlar bulunur:

Kış, kıyamet..

Macar Lokantası'nda yazıyorum

İlk mektubumu.

Oktaycığım

Bu gece sana

Bütün sarhoşların selamı var (Kanık, 2014: 230).

Orhan Veli, hikâyede mesleğini namusuyla yapan sıradan insanlara hayranlığını belirtir. Hatta güzel bir dünyada yaşamak isteyenlere, hikâyenin sonunda, bu insanlarla dolu bir meyhane bulmalarını tavsiye eder. "Montör Sabri" şiiri de böyle bir meslek icra eden Sabri adındaki sıradan bir insan üzerinedir. Orhan Veli Kanık hem hikâyelerinde hem de şiirlerinde sıradan insanı konu edinir.

Takacı, motorcu, mavnacı arkadaşlarımla dertlerini öğrendim. Rizeli Musa Kaptanın, Ömer'in, Papo'nun hikâyelerini dinledim. O şarkılarda, o seslerde, o hikâyelerde büyük bir dünya vardı (Kanık, 2019: 11).

Montör Sabri ile

Daima geceleyin,

Daima sokakta

Ve daima sarhoş konuşuyoruz (Kanık, 2014: 204).

"Montör Sabri" şiirine konu olan kişi, Kanık'ın hikâyelerinde anlatılan kişilerle anımsatır. Tabii şiir formu içerisinde sunulan Montör Sabri'nin şair özneye yaşadığı hatıraları hikâyeye türünün şiire etkisini gösterir şekildedir. Çünkü Kanık adeta şiirde Montör Sabri'nin kendisiyle geçirdiği zamanları özetler. Sarhoşluk şiirde dikkat çeken başka bir ortak husustur. Şiir türü burada da öykülemenin kolaylığından faydalanır.

"Baharın Ettikleri" hikâyesinde, baharla birlikte havaların güzelleşmesinin yazı yazmaya niyetlenen yazarın üzerinde oluşturduğu gevşeme ve boş vermişlik anlatılır. Yazar bu etkiyle çevresindeki insanların koşuşturmasını gözlemleyerek okura aktarır.

Hava da domuzuna güzel. İlk bir mart güneşi, iliklerine kadar ısınıyor insan. **Böyle havalar,** kış sonlarında, **çok kişileri mesut eder** (Kanık, 2019: 19).

Hikâye özellikle bahar havasının insan üzerinde yarattığı etki deyince akla gelen "Güzel Havalar" şiiriyle ortak bakış açısına sahiptir. Bu şiirde de Orhan Veli, güzel havaların onun üzerinde yarattığı değişimleri ve sebep olduğu eylemleri konu edinir. Şair özne adeta yaşamında önemli dönüm noktalarını okura sunar. Bu önem arz eden durumlar tıpkı hikâyede bahsedildiği gibi hep güzel

havalarda gerçekleşir. Şiir, şair öznenin hayat hikâyesini hülasa eder gibidir. Buradan anlaşılacağı üzere şiir ve hikâye ortak bir olay iskeletini içerir.

**Beni bu güzel havalar mahvetti,
Böyle havada istifa ettim
Evkaftaki memuriyetimden.
Tütüne böyle havada alıştım,
Böyle havada âşık oldum** (Kanık, 2014: 57).

Hikâyede anlatıcı, yazı yazdığı esnada aklından geçen soruları da okuyucuya aktarır. Bu sorular ve anlatıcının verdiği cevaplar aracılığıyla Orhan Veli, yoksul insanların zor yaşamalarını anımsatır. Otel taraçasında yazı yazmaya çalışan anlatıcı, kömür toplayan çocukları gözlemler. Bu çocuklar üzerinden sosyal hayattaki aksaklıklara eleştirilerini sunar.

Oysaki öte yandan milyonların, milyarların ıstırabı var. Ama ne yazık ki biz o insanı tanımıyoruz. **Girmişiz küçük burjuvanın** içine, yuvarlanıp gidiyoruz. (...) **Bizim dertlerimiz, içinde yaşadığımız adamların dertlerine benzemiyor** (Kanık, 2019: 20).

Bir yandan bir sürü insan soğuktan kırılır durur, öte yandan üç beş kişi kunduralarının kirlenmemesi için kömürü yerlere döker. Böyledir bu iş. Değişmez. Dünyanın her tarafında böyle (Kanık, 2019: 21).

Orhan Veli “Pireli Şiir” başlıklı şiirinde de “bozuk düzen”e eleştiri getirir. Yoksulluk çeken insanlarla, refah içinde yaşayan azınlık arasındaki farka dikkat çektiği şiirde, sınıf farklılığından doğan adaletsizlik işlenir. “Pireli Şiir” şairin “kimi” zamiriyle nitelendirdiği insanların hayatın fil gibi eziciliği karşısında pırlaştığının hikâyesidir. Kanık yaşadığı devrin eşitliğe dayanmayan toplum yapısını şiir formuyla okuruna anlatır/ öyküler:

(...)
**Kime söyleriz derdimizi
Ne hekim anlar, ne hoca.**
**Kimi işinde gücünde,
Kiminin donu yok kıcında.**
Ağız var, burun var, kulak var;
Ama hepsi başka biçimde.

(...)
Bu düzen böyle mi gidecek?
Pireler filleri yutacak;
Yedi nüfuslu haneye
Üç buçuk tayın yetecek? (Kanık, 2014: 130).

Orhan Veli'nin bir başka durum hikâyesi olan "Öğleden Sonra"da rakı için dört arkadaşın sohbeti ve anlatıcının çevreyi gözlemi anlatılır. Kurguda, Kanık'ın şiirlerinde de sıkça rastlanan balıkçı karakteri yer alırken lokanta sahibinin kızı Ayşe'ye duyulan hislerin aktarımı da vardır. Hikâyede özellikle açık bir mekân olarak İstanbul tasvirleri göze çarpar. İstanbul tasvirlerinin yanında yazar sınıf farklılıklarına ve sosyal adaletsizliğe de değinilir.

O sırtlarla aramızda **masmavi bir boğaz parçası** vardı. (...) Zaman zaman da **açıktan bir vapur geçiyor**, birdenbire beliren **deniz**, kıyıdaki felekleri allak bullak ediyordu. (...) aradaki **boğaz parçası masmaviydi**. (...) bir araba **vapuru** görünüyor, araba vapurunun ardından, **gürültüsüyle ortalığı birbirine katan bir taka** geçiyordu (Kanık, 2019: 25-27).

Ne yaparsın, et yiyemiyoruz; fukaranın eti de balık. Bereket versin balığa. **Balıkta olmasa şu memlekette, vallahi bilmem ama, köpekler güler halimize. Hani demek isterim ki, ne hükümet var başımızda, ne belediye** (Kanık, 2019: 28).

Hikâyede İstanbul'un mekân olarak ele alınış tarzı şairin "İstanbul'u Dinliyorum" şiirindeki bazı dizeleri akla getirir. Bu şiirde de mekân İstanbul'dur ve şehir betimlenirken balıkçılık gibi toplumsal/ekonomik olgulardan bahsedilir. Orhan Veli'nin şiirdeki İstanbul manzarasına çalışma hayatının şehri dolduran sesleri eşlik eder. Hikâyeye benzer şekilde şiirdeki betimlemelerde de ses, gürültü veya çığlık işitsel unsurlar olarak yer alır. "İstanbul'u Dinliyorum" şiiri bir tasvir şiiridir. Hikâye türünde de çoğunlukla kullanılan tasvir yöntemi şiirde, şair öznenin gözleri kapalı şekilde duyumsadığı İstanbul'un betimlenmesinde kullanılır. İstanbul'u her iki tür için ortak mekân olarak saymamızın yanı sıra şiirde hikâyede olduğu gibi şair öznenin İstanbul'u dinlediği/seyrettiği an öyküleştirebilir:

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Önce hafiften bir rüzgar esiyor;
Yavaş yavaş sallanıyor
Yapraklar, ağaçlarda;
Uzaklarda, çok uzaklarda,
Sucuların hiç durmıyan çığlıkları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı;
Kuşlar geçiyor, derken;
Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık.
Ağlar çekiliyor dalyanlarda;
Bir kadının suya değişiyor ayakları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı.

(...)

Çekiç sesleri geliyor doklardan,

Güzelim bahar rüzgarında ter kokuları;

İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı (Kanık, 2014: 115).

"Denizi Özlleyenler İçin" şiirinde de "Öğleden Sonra" hikâyesinde olduğu gibi şairin deniz tutkusu dile getirilir:

Gemiler geçer rüyalarım da,

Allı pullu **gemiler**, damların üzerinden;

Ben zavallı,

Ben yıllardır denize hasret,

'Bakar bakar ağlarım' (Kanık, 2014: 101).

"İşsizlik" hikâyesi bütün bir olay örgüsünden yoksundur. Hikâyede işsiz Orhan Veli ve ona teklif edilen petrol arama işini reddetmesinden dolayı duyduğu pişmanlık anlatılır. Şairin kendi ismiyle hikâyede bir karakter olması "*Ben Orhan Veli,*" dizesiyle başlayan başlıksız şiirini anımsatır. Hikâyede de Orhan Veli şiirde olduğu gibi şair kimliğiyle bulunur. Şiir, şair Orhan Veli'nin "hususî hayatı"nın hikâyesidir. Okur bu hikâyeyi şiir formunda Orhan Veli Kanık'ın ağzından dinler. Edebiyat tarihlerine de malzeme olacak bilgiler şiirde sıralanır:

Benim şair Orhan Veli olduğumu da herhalde öğrenmemeliydi (Kanık, 2019: 36).

Ben Orhan Veli,

"Yazık oldu Süleyman Efendiye"

Mısra-ı meşhurunun mübdii (Kanık, 2014: 216).

Hikâyede anlatıcı konumunda olan Orhan Veli, işsiz olduğundan işsizlik kavramı üzerinde durur. İşsizliğin getirdiği açlığı vurgulayan anlatıcı, aynı zamanda toplumdaki sosyal adaletsizliği yaratan refah seviyesi yüksek insanları eleştirir. Bu durumlar hikâyede anlatıcının iç monologları olarak geçer. Bir çeşit monolog şeklinde yazdığı şiirlerinde olduğu gibi şair kendiyile konuşmaktadır:

İşsizlik kötü şey vesselam. İşsizliğin kötü olduğunu da **yalnız aç kaldığım zamanlar** düşünüyorum. Can sıkıntısından bunaldığım zamanlarda da düşünsem ya. Olmuyor. Bu bahçeye hep böyle zamanlarda gelirim. Neden acaba? **Etrafımdakilerin de çoğu işsiz.** (...) Herkesin yemeğe gittiği bir saatte benim, **parasız pulsuz** buralarda dolaşmam **bir suçmuş gibi geliyor** bana (Kanık, 2019: 35).

"Pazar Akşamları" şiiri de Orhan Veli Kanık'ın işsiz dönemlerinde kaleme aldığı eserlerindedir. Şiirde hikâyede olduğu gibi işsiz olan şairin yoksulluğu vurgulanır. Parasızlığın değersizliği doğurduğu fikri savunulur. Hikâyede de görüldüğü gibi şair parasız ve işsiz olduğu dönem kendini insanlar karşısında

değersiz hisseder. Her iki eserde de parasızlığın ve işsizliğin şairde bir yalnızlık duygusu doğurduğu görölür. şair özenenin para kazanmaya başladıktan sonra olacaklar hakkındaki öngörülerinin anlatıldığı şiirde gelecek Pazar akşamlarının hayali kurulur.

**şimdi kılıksızım, fakat
Borçlarımı ödedikten sonra
İhtimal bir kat da yeni esvabım olacak**

Ve ihtimal sen

Yine beni sevmeyeceksin (Kanık, 2014: 190).

Orhan Veli, “İşsizlik” hikâyesinde Garip şiirine yöneltilen eleştirilere de yanıt vermektedir. Hikâyedeki Erdoğan karakteri, Garip şiirine yöneltilen eleştirileri kendi ağzından dile getirir. Özellikle Erdoğan’ın Ahmet Haşim şiirini sevmesi ilginçtir. Çünkü Orhan Veli şiirlerinde de ona yöneltilen eleştirilere cevabı, Ahmet Haşim şiirlerinin ironisini yaparak verir. Erdoğan, gerçek şiiri Ahmet Haşim’in yazdığını savunur ve Orhan Veli şiirini vezinsiz ve kafiyesiz olmakla suçlar:

Mesela şair olarak Haşim’i severdi. Hatta Haşim’i sevmeyi bir ilerilik bile sayabilirdi. Bense Nazım Hikmet’i severim; bir türlü anlayamadık. O bana “şiirle maddenin bağdaşamayacağını, şiirin görünmez parmakların içimizdeki tellerden çıkardığı ilahi nağmeler olduğunu” söylerdi. (...) Kendisini öğrendiklerinden geçirmeye gücüm yetmeyeceğini bildiğim hâlde onunla şiir tartışmalarına tutulmaktan da kendimi alamazdım. **Benim şair Orhan Veli olduğumu da herhalde öğrenmemeliydi. Gözünden fena düşerdim yoksa** (Kanık, 2019: 36).

(...) **Desin ki: “Orhan Veli mi? Onlar da mı şair? Bırak şu bopsitilleri Allah aşkına! Bu türlü maskaralıklar Avrupa’da çoktan geçti. Yazsalar ya vezinli, kafiyele doğru dürüst şiir. Sıkı mı? yazamayınca ne yapacaklar? Tabii böyle bin bir şaklabanlıkla nazar-ı dikkati celbetmeye çalışacaklar. Kolay iş bunlar, kardeşim, kolay iş. Halbuki sanat o kadar kolay değil** (Kanık, 2019: 36-37).

şair, “Eskiler Alıyorum” şiiriyle Ahmet Haşim’i ve onun temsil ettiği şairane üslubu eleştirmiştir. Orhan Veli, dönemi içerisinde onlara yöneltilen eleştirileri ve çıkan tartışmaları eserlerine konu yapmıştır. Kimileri bunlara cevap niteliği taşıran kimileri şairin ironi yapmasına vesile olmuştur. Bu bakış açısı hem şiirde hem de hikâyede ortakır. Ayrıca şiirde şair özne devrinin şiir ortamının da tasvirini yapar. Tabi bu şiir türüne has şekilde üstü kapalı ve Orhan Veli’ye uygun ironik bir dille yapılır:

**Eskiler alıyorum
Alıp yıldız yapıyorum**

**Musikî ruhun gıdasıdır
Musikîye bayılıyorum**

Şiir yazıyorum
**Şiir yazıp eskiler alıyorum
Eskiler verip musikiler alıyorum**

Bir de rakı şişesinde balık olsam (Kanık, 2014: 80).

“Denize Doğru” hikâyesinde işsiz gezen anlatıcı, düşük bir ücret karşılığında bir işe girer. Fakat anlatıcının deniz sevgisi işini bırakmasına sebep olur. Hikâyede deniz sevgisi, özgürlük ve yaşama arzusuyla pekiştirilir. Ayrıca deniz sevgisi anlatıcıyı çocukluğuna götürür ve anlatıcının çocukluk hasreti ortaya çıkar. Anlatıcının işini bırakıp denize doğru yürümesi özgürlüğe erişme çabası olarak okunabilir:

Bir yıl **deniz** görmesem bir hoş olurum. Hele bir de bahar gelmez mi, **buram buram yosun kokuları tütmeye başlar burnumda**. Bu kokuyu ilk olarak bir kara şehirde, bir bahar sabahı, okula giderken duymuşumdur. **Bana daha küçüklük zamanlarımı hatırlatan bu kokuda** birtakım somut hayaller de vardır. Bir Boğaziçi köyü, kolumda gene mektep çantam, sisli yahut güneşli bir sabah, bütün bir kışı kıyıda geçirmiş dalyan direkleri... (...) **Denizden uzak kaldıkça neler hatırlamadım denize ait!** Hepsini de sevdim hepsini de **hasretle hatırladım**. Hangisi kötü bu hatıraların? **Güneşin sulardan tavana vurup tavanda mekik dokuyan pırıltıları mı?** Göz alan bir gün ışığında, **sıram sıram bir takanın peşine takılıp** gırgıra çıkan allı yeşilli alamanalar mı? (...) Bir orkinos vurgunundan sonra, **kıyıda, kan içinde kalmış denizi seyreden çocukların bayramı mı?**(...) Kendini anafora kaptırmış, **kıyı kıyı giden saman çöpleri, karpuz kabukları mı?** (Kanık, 2019: 41-42).

Orhan Veli'nin “Deniz” şiirinde de çocuk ve deniz metaforları bir aradadır. Şair özne hem şimdi hem de geçmişte denizin onun için anlam ve çağrışımını anlatır:

**Deniz, benim eskiden yaptığım gibi,
Aynasını odamın tavanında
Dolaştırıp beni kızdırmaktan
Hoşlanır.**

**Yosun kokusu
Ve sahile çekilmiş dalyan direkleri
Sahilde yaşayan çocuklara
Hiçbir şey hatırlatmaz** (Kanık, 2014: 187).

Ayrıca “Dalga” şiirinde de yine denize doğru yürüme isteği vurgulanır. Şiirde deniz, hikâyede olduğu gibi insanı çeken bir şeydir. Şair denize erişme tutkusunu içindedir. Bu açıdan deniz, şiir ve hikâyeler arasında bir yakınlık doğurur. Çünkü deniz, şiir ve hikâyelerde erişme isteği uyandıran ve özgürlüğü çağrıştıran ortak bir duyuş tarzıyla ele alınır.

Giderim, **deniz çeker;**
Deniz çeker, dünya tutar.
İçkiye benzer bir şey mi var,
Bir şey mi var ki havada
Deli eder insanı, sarhoş eder?

(...)

Ama gene de,
Gene de güzel günler geçirebilirim;
Geçirebilirim bu mavilikte,
Suda yüzen karpuz kabuğundan farksız (Kanık, 2014: 134-135).

Sonuç

Edebî türler modern zamanlara gelinceye kadar çeşitlenir. Türler arasındaki yakınlaşma ve etkileşim türlerin değişimine ve yeni türlerin ortaya çıkmasına sebep olur. Doğal olarak edebî türlerin kökeninde bir çeşit türler arası ilişkinin varlığı söz konusudur.

Şiirin zengin anlam ve anlatım unsurları diğer edebî türleri etkiler. Edebî türlerin kaynağında yer alan şiir, bazen öykülemeyi de içerir. Hikâye türünün bu yönü şiirde yer aldığı metnin anlaşılır oluşunu ve kolay okunmasını sağlar. Ayrıca her şiir yaşanmış olsun ya da olmasın bir olaya veya duyguya yaslanır. Şiir, ardında barındırdığı olayı sezgisel bir kurguyla aktarır.

Bir yazarın öz yaşam ve sanat birikimini içeren farklı edebî türlerdeki eserleri bazı yakınlıklar gösterebilir. Bu eserlerin temaları, bu temaların işleyiş biçimleri ve bakış açıları, yazarın metinde izleri bulunan biyografisi, eserlerdeki simge ve mekân ortaklıkları aynı yazarın türleri farklı olsa da eserlerinde benzerlikler olabilir. Bu yakınlık farklı türler arasındaki etki bağına dayalı ilişkiden ortaya çıkar. Orhan Veli Kanık'ın şiir ve hikâyelerinde de bu minvalde bir türler arası ilişki vardır.

Anlatımcı bir üslupla şiirlerini kaleme alan Orhan Veli Kanık, sıradan halk tabakasından insanların hayatlarını gözlemleyerek şiirlerine yansıtır. Bu durum da onun şiirlerinin hikâyeye yakınlaşmasını sağlar. Hikâyelerinde ise şiirlerinde olduğu gibi yalın ve anlaşılır bir dil kullanan Kanık, kurgularını gözlemlediği sıradan insanların yaşamlarından çıkarır. Her iki türde de deniz tutkusunu, yoksulluk, aşk, çocukluk, avarelik, sosyal adaletsizlik açlık temaları ortak olarak kullanı-

lır. Özellikle sıradan insanın ele alındığı hikâyelerde, şiirlerle benzer şekilde sosyal eşitsizlik vurgulanır. Dönemin sosyal gerçekliği, Orhan Veli'nin şiir ve hikâyelerinde bağlantı kuracak derecede işlendiği görülür. Ayrıca yine Garip şiirine yöneltilen eleştirilere cevap olarak yazdığı şiirlerinde olduğu gibi hikâyelerinde de Garip şiiri etrafında çıkan tartışmaları ele alınır. Kanık, hikâye karakterleri vasıtasıyla kendisine yöneltilen eleştirileri dile getirir ve bunlara cevap verir. Tasvir/betimleme ve tahkiye etme/öyküleme gibi hikâye türüne özel yöntemlerin Kanık'ın şiirlerinde kullanıldığı görülür. Şairane olana sırtını dönen Kanık hikâyelerinde şiir türünden faydalanmaktan çok şiirlerinde hikâye türünden faydalanmayı tercih eder. Her iki türde ortak metafor ve algı yaratan kelimeler Orhan Veli Kanık'ın sanat anlayışının ürünüdür.

Şiir ve hikâyelerde İstanbul boğazı ve sokakları, meyhane ve lokantalar kullanılan ortak mekânlardır. Her iki türde de yazılan eserlerde mekân işlevsel olarak yapıtın içerisinde. Özellikle Orhan Veli'nin hayattayken uğrak yerleri olan bu mekânlar şairin biyografisini de eserlere yansıtır. Şiir ve hikâyeler bu yönden de bir bağlantı içerisinde. Orhan Veli'nin edebî eserlerinde bulunan, yaşama bakış açısı ve Garip akımının dünya algısı, şiir ve hikâyeler arasında yakınlık kuran taraflardır. Bu yönler çerçevesinde de şiir ve hikâyeler birlikte okunmaya müsaittir.

Kaynakça

- Aydın, Emel (2011). *Orhan Veli'nin Şiirlerinde Öykü İzleri, Sait Faik'in Öykülerinde Şiir İzleri*. Yüksek Lisans Tezi. Balıkesir: Balıkesir Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Burgin, Richard (2009). *Borges'le Söyleşiler*. Çev. Hatice Esra Mescioğlu. İstanbul: Paradigma Yayınları.
- Çıraklı, Mehmet Zeki (2015). *Anlatıbilim-Kuramsal Okumalar*. Ankara: Hece Yayınları.
- Derrida, Jacques (2010). *Edebiyat Edimleri*. İstanbul: Otonom Yayıncılık.
- Dillon, Sarah (2018). *Palimpsest: Edebiyat, Eleştiri, Kuram*. İstanbul: Koç Üniversitesi Yayınları.
- Dirlikyapan, Jale Özata (2018). *Tür Kuramı Temel Metinler*. Ankara: Doğu Batı Yayınları.
- Doğan, Mehmet Can (2000). "Şiir ve Hikâye". *Hece/Türk Öykücülüğü Özel Sayısı*, 46-47.
- Doğan, Mehmet Can (2014). "Hikâyenin Ağırlaştırılmış Zamanı: Şiir", *Türk Dili Dergisi*, 751: 96-102.

- Erden, Aysu (2000). "Öyküdeki Şiirsellik Boyutu Üzerine". *Anadili Dil ve Edebiyat Dergisi*, 19: 66-86.
- Kanık, Orhan Veli (2019). *Hoşgör Köftecisi*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Kanık, Orhan Veli (2014). *Bütün Şiirleri*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Kaplan, Mehmet (1983). *Tanpınar'ın Şiir Dünyası*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Kaplan, Mehmet (1997). *Şiir Tahlilleri 1- Tanzimat'tan Cumhuriyet'e*. İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Karahan, Ali (2019). *Cahit Sıtkı Tarancı'nun Şiir ve Hikâyelerinde Türlerarası İlişkiler*. Yüksek Lisans Tezi. Edirne: Trakya Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Narlı, Mehmet (2014). "Şiirde Öykü/Öyküde Şiir". *Türk Dili Dergisi*, 751: 80-84.
- Necatigil, Behçet (2006). *Düzyazular II*. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Parla, Jale (2018). *Don Kişot'tan Bugüne Roman*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Sağlık, Şaban (2001). "Şiirin Kapsam Alanındaki Kardeş Sanat: Öykü/Öykünün Şiirdeki Macerası". *Hece/Türk Şiiri Özel Sayısı*, 53/54/55: 350-370.
- Sağlık, Şaban (2007). "Ne Şiirin İçinde ne de Büsbütün Dışında Minimal Öyküler ve Şiir". *Hece Öykü*, 19: 53-61.
- Sağlık, Şaban (2008). "Öykü Dilindeki Şiirsellik". *Hece Öykü*, 29: 61-73.
- Sazyek, Hakan (2006). *Cumhuriyet Dönemi Türk Şiirinde Garip Hareketi*. Ankara: Akçağ Yayınları.
- Tonguç, Sencer (1988). *Epikten Romansa*. İstanbul: İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınları.
- Tosun, Necip (2004). "Şiirden Romana Kısa Öykü". *Hece-Öykü*, 1: 70-75.
- Uyar, Turgut (2009). "Turgut Uyar ve Şiiri". (Konuşan: Sennuz Sezer) *Korkulu Uсталık: Şiir Üstüne Yazılar, Söyleşiler, Soruşturmalar, Bir Şiirden Haz*. Alâattin Karaca. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Uygur, Selda (2005). *Türlerarası İlişkiler Açısından Ziya Osman Saba'nın Şiir ve Öyküleri*. Yüksek Lisans Tezi. İstanbul: Marmara Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü.

Çalışmanın yazarı/yazarları "COPE-Dergi Editörleri İçin Davranış Kuralları ve En İyi Uygulama İlkeleri" çerçevesinde aşağıdaki hususları beyan etmiş(ler)dir:

Etik Kurul Belgesi: Bu çalışma için etik kurul belgesi gerekmemektedir.

Finansman: Bu çalışma için herhangi bir kurum ve kuruluştan destek alınmamıştır.

Destek ve Teşekkür: Makalenin araştırılması ve yazımı esnasında yol gösteren, fikir veren, katkı sunan Dr. Öğr. Üyesi Selda Uygur Gürbüz ve Doç. Dr. Mehmet Güneş'e teşekkür edilmektedir.

Çıkar Çatışması Beyanı: Bu makalenin araştırması, yazarlığı veya yayınlanmasıyla ilgili olarak yazarın/yazarların potansiyel bir çıkar çatışması yoktur.

Yazarın Notu: Bu makalenin "Giriş" bölümünde ve inceleme yönteminde yazar tarafından daha önce hazırlanan Cahit Sıtkı Tarancı'nın Şiir ve Hikâyelerinde Türlerarası İlişkiler (Karahan,2019) başlıklı tezden yararlanılmıştır.

Katkı Oranı Beyanı: Bu makalenin tüm bölümleri tek bir yazar tarafından hazırlanmıştır.

The author / authors of the study declared the following points within the framework of the "COPE-Code of Conduct and Best Practices Guidelines for Journal Editors":

Ethics Committee Approval: Ethics committee approval is not required for this study.

Funding: No support was received from any institution or organization for this study.

Support and Acknowledgments: Author would like to thank Dr. Selda Uygur Gürbüz and Doç. Dr. Mehmet Güneş for their guidance, ideas and contributions during the research and writing of the article.

Declaration of Conflicting Interests: The author has no potential conflict of interest regarding research, authorship or publication of this article.

Author's Note: In the "Introduction" section of this article and in the review method, the author used the thesis titled *Cahit Sıtkı Tarancı'nın Şiir ve Hikâyelerinde Türlerarası İlişkiler* (Karahan, 2019) [*Intergenerational Relations in the Poems and Stories of Cahit Sıtkı Tarancı* (Karahan, 2019)], which was prepared earlier by the author.

Author Contributions: All sections of this article have been prepared by a single author.